

Arrest

**nr. 143 746 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 oktober 2014.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine afkomstig uit Bint Jbeil, Libanon. Uw vader is Palestijn, uw moeder Libanese. U bent een sjiitische moslim en woonde van 2000 tot 2006 met uw familie in Ainab. In 2006 verhuisde u met uw familie naar het Palestijnse vluchtelingenkamp el-Bass. Van 2006 tot 2011 verbleef u afwisselend in el-Bass en Adloun waar u bij uw oom en tante verbleef. U werkte als buschauffeur. In 2010 begon u telefoontjes te krijgen van een u onbekende groepering. Ze vroegen u om met hen samen te werken. Omdat u afkomstig was uit Zuid-Libanon vroegen ze u om u opnieuw in dat gebied te vestigen en foto's te nemen van de grensgebieden, de Libanese en Israëliëse militaire patrouilles en controleposten. U ging niet in op hun vraag. Drie maanden voor uw vertrek uit Libanon begon u brieven van dezelfde onbekende groepering te krijgen. Ze wilden dat u naar een bepaalde plek kwam om hen te ontmoeten. In de laatste van deze brieven stond dat ze u in de gaten hielden en u overal konden bereiken. U ging nog steeds niet in op hun vraag. Op 12 december 2010 werd u door drie gemaskerde onbekenden ontvoerd en naar een onbekende plaats gebracht waar u vijf dagen werd vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Ze eisten nog steeds dat u met hen samenwerkte. Deze keer gaf u toe opdat u zou worden vrijgelaten. Na vijf dagen werd u door hen vrijgelaten aan een benzinstation in Jal al-Baher. Daar werd u door uw vader opgewacht. U keerde kort naar huis terug om een douche te nemen en vertrok daarna onmiddellijk naar uw oom in Beirut. U vernam na uw vrijlating dat uw vader 5000\$ losgeld had betaald via drie bemiddelaars, met name A.(...) G.(...) S.(...), A.(...) Z.(...) en R.(...) S.(...). U verbleef vijf dagen in Beirut alvorens Libanon te verlaten. Via Syrië reisde u naar Turkije waarna u met een vrachtwagen voortreisde naar België. Op 1 maart 2011 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraag. Enkele maanden na uw vertrek verhuisden uw ouders en uw broer naar Adloun.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopies voor van volgende documenten: uw Palestijnse vluchtelingenkaart, een attest van identiteit, de UNRWA-registratiekaart van uw familie, een attest van woonst, een medisch attest en uw reistitel voor Palestijnse vluchtelingen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 6, 16, 17 + documenten). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo blijkt dat u niet eens weet welke groepering u onder dwang wilde rekruteren (CGVS, p. 8, 9, 11, 12, 13, 18), dit terwijl u een jaar lang op verschillende manieren door hen werd gecontacteerd, u hen diende te ontmoeten, u door hen werd ontvoerd en vastgehouden, u uiteindelijk zelfs toestemde om met hen samen te werken én van hen de opdracht kreeg om binnen de 20 dagen foto's te nemen van het grensgebied in Zuid-Libanon, militaire controleposten en militaire patrouilles. Er mag dan toch worden verwacht dat deze groepering zich op een gegeven moment kenbaar zou hebben gemaakt. Zeker nadat u toestemde om met hen samen te werken. Uw onwetendheid over de groepering die u wilde rekruteren is des te meer opmerkelijk aangezien uw vader via bemiddelaars losgeld zou hebben betaald aan deze groepering. De vaststelling dat u niet eens kunt zeggen welke Palestijnse groepering u onder dwang wilde rekruteren ondermijnt uiteraard in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zeker gezien de vaststelling dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meermaals expliciet aangaf dat u problemen kende met Hamas (vragenlijst p. 3). Geconfronteerd met deze vaststelling beweert u dat u Hamas toen enkel had opgegeven als een mogelijkheid (CGVS, p. 19). Dit blijkt evenwel niet uit de neerslag van uw verklaringen die u aflegde bij het invullen van de vragenlijst en doet bovendien geen afbreuk aan uw onwetendheid.

De reden waarom ze net uw persoon onder dwang wilden rekruten blijft hoogst onduidelijk. De enige verklaring die u kunt geven is dat u een Palestijn bent die afkomstig is uit Zuid-Libanon. Dit is echter weinig overtuigend. U heeft nooit blijk gegeven van enige interesse in de strijd voor de Palestijnse zaak van de verschillende groeperingen noch hebben u of uw familie enige link met één van de vele Palestijnse groeperingen. Aangezien de verschillende fracties over genoeg overtuigde en gemotiveerde leden beschikken kan er worden verwacht dat ze iemand uit hun eigen kringen zouden inzetten. Zoals u zelf ook bevestigt is de regio waarin u zou worden ingezet bovendien haast volledig onder controle van de Hezbollah en werken zij samen met Palestijnse groeperingen zodat kan worden aangenomen dat Palestijnse fracties de informatie die u voor hen diende te verzamelen via een ander weg eenvoudig kunnen bekomen (CGVS, p. 8, 9, 13, 14, 18, 20).

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat het bijzonder onlogisch is dat uw vader losgeld diende te betalen voor uw vrijlating. U had immers toegestemd om met de groepering samen te werken en diende voor hen een opdracht uit te voeren. Het houdt dan ook geen enkele steek dat deze groepering nog eens losgeld zou eisen om u vrij te laten. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u enkel vage verklaringen kunt afleggen over de betaling van dit losgeld. U weet enkel dat uw vader 5000 \$ betaalde aan drie mannen die bemiddeld zouden hebben, met name A.(...) G.(...) S.(...), A.(...) Z.(...) en R.(...) S.(...). Wie deze personen zijn weet u echter niet. U weet niet of ze tot een bepaalde groepering behoren of misschien tot het volkscomité of het veiligheidscomité van het kamp. U weet niet waarom ze bemiddelden en u weet niet waarom uw vader net deze mensen had ingeschakeld. Aan wie deze drie personen het losgeld uiteindelijk overhandigd zouden hebben weet u evenmin (CGVS, p. 12, 13, 16, 18, 21).

Over de opdracht die u van de onbekende groepering zou hebben gekregen blijft u eveneens bijzonder vaag. U kreeg 20 dagen om foto's te nemen van militaire patrouilles, grensposten en dergelijke meer. Gevraagd wat er dan verder met deze informatie diende te gebeuren blijkt aanvankelijk dat u dat niet weet. U stelt dat u gewoon foto's diende te nemen met uw GSM. Hoe u deze informatie aan de onbekende groepering diende door te geven blijkt u aanvankelijk niet te weten. U stelt dat u daar simpelweg nooit bij had stilgestaan. Over eventuele instructies die u had gekregen over de manier waarop u de informatie aan de onbekende groepering diende door te geven, weet u aanvankelijk evenmin iets. Wat er uiteindelijk met de informatie zou gebeuren kunt u niet zeggen (CGVS, p. 14, 15, 18, 24). Pas nadat u geconfronteerd werd met enkele van uw verklaringen stelt u dat de groepering u telefonisch ging contacteren (CGVS, p. 19, 20). Dit overtuigt allerminst.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat u op 12 december 2010 werd ontvoerd. Vijf dagen later, op 17 december 2010, werd u vrijgelaten. U zou vervolgens vijf dagen bij uw oom in Beirut hebben verbleven alvorens Libanon te verlaten. Vreemd genoeg beweert u eveneens dat u op de 19de Libanon verliet. Welke maand weet u echter niet meer (CGVS, p. 7, 8, 9, 12). Uiteraard klopt dit alles niet. Bovendien verklaarde u bij de DVZ nog dat u pas op 19 februari 2011 Libanon verliet (verklaring punt 35). Dit zou betekenen dat u nog twee maanden in Libanon verbleef alvorens uw land van herkomst te verlaten. Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen stelt u dat u de exacte data allemaal niet meer weet. Het gaat hier echter allerminst over de exacte data. Het is immers begrijpelijk dat u de exacte data niet meer zou kunnen geven. De vaststelling dat u echter niet meer weet of u na de voorgehouden gebeurtenissen nog vijf dagen of twee maanden, allerminst een klein verschil, in uw land van herkomst zou hebben verbleven, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS, p. 21, 23).

Voorts moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS herhaaldelijk verklaart dat u geen weet heeft van gebeurtenissen die zich na uw vertrek nog zouden hebben afgespeeld en die er op zouden kunnen wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd werd. U verklaart aanvankelijk eveneens dat u niet weet waarom uw ouders en uw broer enkele maanden na uw vertrek het vluchtelingenkamp verlieten en in Adloun gingen wonen (CGVS, p. 4, 14, 15, 16). Vreemd genoeg had u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog verklaard dat Hamasleden na uw vertrek nog vijf tot zes keer bij u thuis waren geweest op zoek naar u. U voegde hier aan toe dat ze telkens een huiszoeking deden (vragenlijst p.3). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen begint u zich in allerlei bochten te wringen en past u uw verklaringen aan. Eerst beweert u dat uw vader u niets wilde vertellen. Dit is uiteraard geen afdoende verklaring. Vervolgens beweert u dat u nooit over Hamas gesproken zou hebben. Dit is echter geen verklaring van het feit dat u plots geen melding maakt van invallen of huiszoekingen. Hiermee geconfronteerd stelt u plots dat u wel had gehoord dat uw huis werd binnengevallen maar dat u niet weet door wie. U beweert vervolgens dat u zeker weet dat er invallen

waren maar dat u niet weet door wie. Gewezen op het feit dat u voordien herhaaldelijk had verklaard dat u niet wist of er zich na uw vertrek nog problemen hadden voorgedaan en dat u zelfs stelde dat u dit niet kon weten omdat uw vader u nooit iets wilde vertellen, verklaart u nu dat u van uw moeder had vernomen dat er drie tot vier invallen hadden plaatsgevonden en dat dat de reden was waarom uw ouders het vluchtelingenkamp dienden te verlaten maar dat u niets van uw vader had gehoord. Gewezen op het feit dat u bij de DVZ nog had verklaard dat er vijf tot zes invallen plaatsvonden stelt u plots dat u niet weet hoeveel maal ze langskwamen en dat het misschien zelfs tien keer was. Dit alles houdt uiteraard geen enkele steek (CGVS, p. 21, 22). De vaststelling dat u uw verklaringen op dergelijke wijze aanpast ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp el-Bass erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat u en uw gezinsleden slechts enkele jaren daadwerkelijk in het vluchtelingenkamp verbleven (2006-2011). Voor de rest zouden jullie altijd buiten de vluchtelingenkampen verbleven hebben. Uw ouders en uw broer wonen actueel in het dorp Adloun. Al uw familieleden in Libanon blijken buiten de vluchtelingenkampen te wonen. Uw moeder heeft bovendien net zoals haar familieleden de Libanese nationaliteit en beschikt aldus over alle bijhorende rechten. Verder kan er worden vastgesteld dat u en uw gezinsleden geen socio – economische problemen kenden of kennen in Libanon. Iedereen had en heeft werk en iedereen heeft onderwijs kunnen volgen. In de meeste gevallen zelfs

privéonderwijs wat aanzienlijk duurder is dan UNRWA-scholen. Zelf heeft u privéonderwijs gevolgd, weliswaar maar tot het derde studiejaar. Er kan echter worden vastgesteld dat u in Libanon werkzaam was als hersteller van fietsen en bromfietsen en u uiteindelijk als buschauffeur werkte. In België volgde u bovendien een cursus Nederlands en kon u aan de slag als uitzendkracht (CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 8, 16, 17, 18, 22, 26).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het medisch attest geeft enkel aan dat u een behandeling onderging voor bepaalde letsels. Dit attest spreekt zich echter op geen enkele wijze uit over de omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen. De overige

documenten die u voorlegt zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en verblijfsstatuut maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op onvoldoende draagkrachtige elementen, wat voortvloeit uit een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de objectieve gegevens waarover men beschikt met betrekking tot het land van herkomst. Verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing enkel overloopt dat UNRWA bijstand verleent op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur en materiële bijstand. Er wordt niet besproken hoe UNRWA bescherming biedt aan Palestijnen die verplicht worden mee te werken voor een terroristische groepering. UNRWA biedt ook geen andere bescherming aan Palestijnen dan materiële steun. UNRWA bemoeit zich niet met zijn probleem, aldus verzoeker, die het dan ook weinig relevant acht dat UNRWA bijstand verleent aangezien dit geen impact heeft op zijn specifieke probleem. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal zich daarnaast beperkt tot het bespreken van de situatie in Libanon ten aanzien van nieuwe binnenkomende vluchtelingen, of ten aanzien van verschillende plaatsen in Libanon, doch niet *in concreto* wat betreft zijn woonplaats. Het Commissariaat-generaal verliest daarbij ook uit het oog hoe Palestijnen dagdagelijks gediscrimineerd worden in Libanon, aldus verzoeker, die in dit verband aanhaalt dat Palestijnen geen grond mogen bezitten en uitgesloten zijn van een twintigtal beroepen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt volgens verzoeker dan ook de motiveringsplicht door niet *in concreto* zijn probleem te beoordelen doch louter te steunen op algemene informatie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de objectieve gegevens waarmee Libanon te kampen heeft. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het “reëel risico op ernstige schade” in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer. Verzoeker verduidelijkt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met wraakacties wegens het niet nakomen van zijn belofte om mee te werken voor de groepering. Verzoeker wijst erop dat hij opnieuw ontvoerd kan worden, mishandeld kan worden, vermoord kan worden, of zelfs kan worden ingezet als zelfmoordterrorist. Bovendien stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf dat Libanon een land is waar voortdurend aanslagen plaatsvinden en dat er een algemene onveiligheidssituatie heerst waarbij regelmatig burgerslachtoffers vallen. Het Commissariaat-generaal steunt daarnaast op het feit dat UNRWA bijstand zou bieden aan Palestijnen, doch verliest hierbij uit het oog dat deze bijstand louter van materiële aard is, aldus nog verzoeker.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Palestinian refugee camps breeding ground for terrorists*” van RT News van 23 juli 2009.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus “*Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon*” van 7 november 2014.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 oktober 2014 (CG nr. 1112397), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het

Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door een onbekende groepering onder druk zijn gezet om met hen samen te werken.

2.12.1. Zo bleek verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te kunnen duiden welke groepering hem onder dwang wilde rekruteren, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas op ernstige wijze ondermijnt, temeer hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals expliciet aangaf dat hij problemen kende met Hamas.

Verzoeker beaamt in het verzoekschrift dat hij niet kan zeggen welke groepering hem contacteerde. Net zoals hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitlegde, heeft hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar eigen zeggen verklaard dat het *misschien* Hamas was, doch dat hij dit niet zeker wist. Verzoeker had gezegd dat het misschien Hamas kon zijn, omdat hij dacht dat deze groepering op dergelijke wijze tewerk ging. Omdat de groepering Fatah volgens hem minder extreem te werk gaat, sloot hij deze dan ook uit. Hamas is naast Fatah de grootste groepering in zijn streek, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij zijn oordeel dat het *misschien* Hamas was baseerde op hetgeen hij wist of dacht te weten over de werkwijze van de verschillende groeperingen. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere bewering dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Hamas enkel had opgegeven als een mogelijkheid. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt dit evenwel niet uit de neerslag van verzoekers verklaringen die hij aflegde bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaringen welke duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn: *“Twee maanden voor mijn ontvoering begon ik dreigbrieven te krijgen van de Hamas. Ze eisten dat ik mij bij hen zou aansluiten. (...) Ik werd ontvoerd door leden van Hamas op 12.12.2010. (...) Ik werd vijf dagen vastgehouden en ze eisten dat ik voor hen zou werken. (...) Na mijn vertrek is Hamas nog wel 5-6 keer in het huis van mijn ouders binnengevallen, op zoek naar mij. Ze doen telkens een huiszoeking.”* (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt dat er, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, in hoofde van verzoeker geen twijfel bestond omtrent welke groepering hem wilde rekruteren. Het hoeft geen betoog dat het gegeven dat hij hieromtrent voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots geen duidelijkheid meer kon verschaffen, zijn geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Het gegeven dat de vluchtelingenkampen in Libanon broeihaarden zijn voor allerlei terroristische groeperingen zoals onder meer Hamas, Fatah en Al-Qaeda, zoals moet blijken uit stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan deze appreciatie.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat in de bestreden beslissing onterecht wordt geoordeeld dat hij diende te weten om welke groepering het ging, omdat hij door hen ontvoerd werd, dat bezwaarlijk van hem kan verwacht worden dat hij, in een situatie waar hij mishandeld wordt en opgesloten wordt, onderzoekt welke groepering erachter zit, dat het bovendien inherent is aan een ontvoering dat er zo weinig mogelijk informatie over identiteit of locatie wordt meegedeeld en dat hij trouwens 's avonds werd ontvoerd en hij zelfs werd gemaskerd, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij blijkens zijn eigen verklaringen voor zijn beweerdte ontvoering gedurende een jaar lang op verschillende manieren door de organisatie werd gecontacteerd, dat hij hen diende te ontmoeten, dat hij uiteindelijk zelfs toestemde om met hen samen te werken en hij van hen de opdracht kreeg om binnen de 20 dagen foto's te nemen van het grensgebied in Zuid-Libanon, militaire controleposten en militaire patrouilles. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan er dan toch redelijkerwijs worden verwacht dat deze groepering zich op een gegeven moment kenbaar zou hebben gemaakt, zeker nadat verzoeker toestemde om met hen samen te werken. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader via bemiddelaars losgeld zou hebben betaald aan deze groepering, hetgeen verzoekers onwetendheid over

de groepering die hem wilde rekruteren des te meer opmerkelijk maakt. Verzoeker meent dat het feit dat zijn vader uiteindelijk losgeld betaalde niet hoeft te betekenen dat zijn vader daardoor ook wist met welke groepering hij te maken kreeg. Zijn vader kwam immers niet rechtstreeks in contact met de ontvoerders daar hij communiceerde via drie bemiddelaars. Bemiddelaars maken volgens verzoeker al te vaak misbruik van dergelijke situaties, voor persoonlijk gewin. Zij konden zijn vader dan ook vanalles wijsmaken, aldus nog verzoeker. Hij komt hiermee evenwel niet verder dan het uiten van ongefundeerde beweringen, waarbij het de Raad allerm minst duidelijk is waarom de bemiddelaars – doorgaans neutrale personen die geen banden hebben met een van de partijen in een conflict – aan verzoekers vader geen of foutieve informatie zouden willen verschaffen over de groepering voor wie het losgeld bestemd was, noch welk persoonlijk voordeel deze personen zou kunnen halen uit het “verzoekers vader vanalles wijsmaken”.

2.12.2. Verzoekers geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan door het gegeven dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom ze nét hem onder dwang wilden rekruteren. Verzoeker beaamt in het verzoekschrift dat hij nooit enige interesse toonde om te strijden voor de Palestijnse zaak en stelt dat hij enkel samen met verwerende partij kan vaststellen dat het vreemd is dat men trachtte om juist hem te rekruteren. Verzoeker geeft toe niet te weten waarom, hij kan enkel vermoeden dat het misschien was omdat hij nog in Zuid-Libanon gewoond heeft. Palestijnen mogen volgens verzoeker immers normaliter niet komen in het Zuiden. Ze mogen er enkel binnen indien er familie van hen woont. Welnu, zijn grootouders wonen nog steeds in Zuid-Libanon, waardoor hij als één van de weinige Palestijnen wel binnen zou mogen. Opnieuw komt verzoeker hiermee niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“De reden waarom ze net uw persoon onder dwang wilden rekruten blijft hoogst onduidelijk. De enige verklaring die u kunt geven is dat u een Palestijn bent die afkomstig is uit Zuid-Libanon. Dit is echter weinig overtuigend. U heeft nooit blijk gegeven van enige interesse in de strijd voor de Palestijnse zaak van de verschillende groeperingen noch hebben u of uw familie enige link met één van de vele Palestijnse groeperingen. Aangezien de verschillende fracties over genoeg overtuigde en gemotiveerde leden beschikken kan er worden verwacht dat ze iemand uit hun eigen kringen zouden inzetten. Zoals u zelf ook bevestigt is de regio waarin u zou worden ingezet bovendien haast volledig onder controle van de Hezbollah en werken zij samen met Palestijnse groeperingen zodat kan worden aangenomen dat Palestijnse fracties de informatie die u voor hen diende te verzamelen via een ander weg eenvoudig kunnen bekomen (CGVS, p. 8, 9, 13, 14, 18, 20).”*

2.12.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het bijzonder onlogisch is dat verzoekers vader losgeld diende te betalen voor zijn vrijlating, terwijl hij had toegestemd om met de groepering samen te werken en hij voor hen een opdracht diende uit te voeren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens oordeel dat het dan ook geen steek houdt dat deze groepering nog eens losgeld zou eisen om verzoeker vrij te laten. De argumentatie in het verzoekschrift dat het betalen van het losgeld door zijn vader en verzoekers belofte om mee te werken twee gebeurtenissen zijn die zich tegelijkertijd, doch op verschillende plaatsen afspeelden, dat verzoeker en zijn vader van elkaar niet wisten wat ze aan het doen waren en dat voor de ontvoerders een dergelijke situatie ideaal is daar ze geld ontvangen én een nieuwe kracht rekruteren, en indien verzoeker zijn belofte niet nakomt ze op zijn minst een som geld ontvangen hebben, kan de Raad allerm minst overtuigen. Immers, nu de ontvoerders, na verzoeker lange tijd onder druk te hebben gezet, eindelijk zijn belofte om mee te werken hadden bekomen, kan niet worden ingezien waarom zij het risico zouden lopen dat de uitvoering van verzoekers opdracht mogelijks in gedrang zou kunnen komen of vertraging zou kunnen oplopen doordat een losgeld voor zijn vrijlating werd geëist. Verzoeker laat overigens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar de commissaris-generaal terecht opmerkt als volgt: *“Bovendien moet er worden vastgesteld dat u enkel vage verklaringen kunt afleggen over de betaling van dit losgeld. U weet enkel dat uw vader 5000 \$ betaalde aan drie mannen die bemiddeld zouden hebben, met name A.(...) G.(...) S.(...), A.(...) Z.(...) en R.(...) S.(...). Wie deze personen zijn weet u echter niet. U weet niet of ze tot een bepaalde groepering behoren of misschien tot het volkscomité of het veiligheidscomité van het kamp. U weet niet waarom ze bemiddelden en u weet niet waarom uw vader net deze mensen had ingeschakeld. Aan wie deze drie personen het losgeld uiteindelijk overhandigd zouden hebben weet u evenmin (CGVS, p. 12, 13, 16, 18, 21).”* Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoekers bewering als zou zijn vader losgeld voor zijn vrijlating hebben betaald.

2.12.4. Zoals verder correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd door volgende bevindingen: *“Over de opdracht die u van de*

onbekende groepering zou hebben gekregen blijft u eveneens bijzonder vaag. U kreeg 20 dagen om foto's te nemen van militaire patrouilles, grensposten en dergelijke meer. Gevraagd wat er dan verder met deze informatie diende te gebeuren blijkt aanvankelijk dat u dat niet weet. U stelt dat u gewoon foto's diende te nemen met uw GSM. Hoe u deze informatie aan de onbekende groepering diende door te geven blijkt u aanvankelijk niet te weten. U stelt dat u daar simpelweg nooit bij had stilgestaan. Over eventuele instructies die u had gekregen over de manier waarop u de informatie aan de onbekende groepering diende door te geven, weet u aanvankelijk evenmin iets. Wat er uiteindelijk met de informatie zou gebeuren kunt u niet zeggen (CGVS, p. 14, 15, 18, 24). Pas nadat u geconfronteerd werd met enkele van uw verklaringen stelt u dat de groepering u telefonisch ging contacteren (CGVS, p. 19, 20). Dit overtuigt allerminst."

Verzoeker laat te dezen gelden dat hij tijdens zijn ontvoering enkel beloofde om mee te werken. Dat het op dat ogenblik nog niet duidelijk was hoe alles precies in zijn werk zou gaan, hoeft volgens verzoeker bijgevolg niet te verwonderen. Hij wijst erop dat hij wel duidelijk heeft uitgelegd uit wat zijn taak zou zijn (foto's nemen, de uren van de wissel van de wacht noteren, de verschillende patrouilles observeren,...) en dat hij deze informatie via zijn gsm moest overmaken. Dat hij niet alle praktische details kon vertellen is niet verwonderlijk daar hij nooit effectief heeft meegewerkt met de groepering, aldus verzoeker.

Opnieuw overtuigt verzoeker allerminst. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vrijlating duidelijke instructies zou hebben gekregen, zowel wat de inhoud van zijn opdracht betreft, als omtrent de wijze waarop hij de verzamelde informatie aan de groepering diende door te geven. Dat verzoeker zijn opdracht niet effectief heeft uitgevoerd doet hieraan geen afbreuk.

2.12.4. De vaststelling dat verzoeker allesbehalve eensluidende verklaringen aflegt omtrent het ogenblik waarop hij Libanon heeft verlaten, komt zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede: *"Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat u op 12 december 2010 werd ontvoerd. Vijf dagen later, op 17 december 2010, werd u vrijgelaten. U zou vervolgens vijf dagen bij uw oom in Beirut hebben verbleven alvorens Libanon te verlaten. Vreemd genoeg beweert u eveneens dat u op de 19de Libanon verliet. Welke maand weet u echter niet meer (CGVS, p. 7, 8, 9, 12). Uiteraard klopt dit alles niet. Bovendien verklaarde u bij de DVZ nog dat u pas op 19 februari 2011 Libanon verliet (verklaring punt 35). Dit zou betekenen dat u nog twee maanden in Libanon verbleef alvorens uw land van herkomst te verlaten. Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen stelt u dat u de exacte data allemaal niet meer weet. Het gaat hier echter allerminst over de exacte data. Het is immers begrijpelijk dat u de exacte data niet meer zou kunnen geven. De vaststelling dat u echter niet meer weet of u na de voorgehouden gebeurtenissen nog vijf dagen of twee maanden, allerminst een klein verschil, in uw land van herkomst zou hebben verbleven, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS, p. 21, 23)."*

Verzoeker geeft toe de exacte data niet meer te kennen, maar situeert in het verzoekschrift zijn vertrek uit Libanon omstreeks 19 december 2010. Daarna zou hij twee maanden in Turkije verbleven hebben, alvorens hij doorreisde naar België. Ook deze situering in de tijd kan echter onmogelijk kloppen. Immers, verzoeker beweerde tijdens het gehoor dat hij ontvoerd werd op 12 december, dat hij gedurende vijf dagen werd vastgehouden en dat hij op 17 december het kamp heeft verlaten en naar zijn oom in Beiroet is gegaan, waar hij tevens een vijftal dagen heeft verbleven alvorens Libanon te verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 7-9, p. 12, p. 20-21 en p. 23). Waar verzoeker nog opwerpt dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij op 19 februari Libanon heeft verlaten, dat deze datum echter overeenkomt met de datum waarop hij Turkije verliet en dat tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijks foutief werd genoteerd dat hij op 19 februari Libanon zou verlaten hebben omdat hij dat antwoord gaf op de vraag wanneer hij naar België is gekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze uiteenzetting niet strookt met verzoekers gezegden doorheen de administratieve procedure. Immers, tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker twee à drie dagen in Turkije te hebben verbleven (administratief dossier, stuk 5, p. 23). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dan weer dat hij op 19 februari 2011 Libanon heeft verlaten, dat hij op 20 februari 2011 in Turkije is aangekomen en dat hij dezelfde dag reeds doorreisde naar België, waar hij op 1 maart 2011 is toegekomen (administratief dossier, stuk 20, verklaring DVZ, vraag 35). Dat verzoeker twee maanden in Turkije zou hebben verbleven, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, vindt dan ook niet de minste steun in het administratief dossier.

2.12.5. Tot slot doen ook volgende pertinente vaststellingen en overwegingen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven: *"Voorts moet er worden*

vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS herhaaldelijk verklaart dat u geen weet heeft van gebeurtenissen die zich na uw vertrek nog zouden hebben afgespeeld en die er op zouden kunnen wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd werd. U verklaart aanvankelijk eveneens dat u niet weet waarom uw ouders en uw broer enkele maanden na uw vertrek het vluchtelingenkamp verlieten en in Adloun gingen wonen (CGVS, p. 4, 14, 15, 16). Vreemd genoeg had u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog verklaard dat Hamasleden na uw vertrek nog vijf tot zes keer bij u thuis waren geweest op zoek naar u. U voegde hier aan toe dat ze telkens een huiszoeking deden (vragenlijst p.3). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen begint u zich in allerlei bochten te wringen en past u uw verklaringen aan. Eerst beweert u dat uw vader u niets wilde vertellen. Dit is uiteraard geen afdoende verklaring. Vervolgens beweert u dat u nooit over Hamas gesproken zou hebben. Dit is echter geen verklaring van het feit dat u plots geen melding maakt van invallen of huiszoekingen. Hiermee geconfronteerd stelt u plots dat u wel had gehoord dat uw huis werd binnengevallen maar dat u niet weet door wie. U beweert vervolgens dat u zeker weet dat er invallen waren maar dat u niet weet door wie. Gewezen op het feit dat u voordien herhaaldelijk had verklaard dat u niet wist of er zich na uw vertrek nog problemen hadden voorgedaan en dat u zelfs stelde dat u dit niet kon weten omdat uw vader u nooit iets wilde vertellen, verklaart u nu dat u van uw moeder had vernomen dat er drie tot vier invallen hadden plaatsgevonden en dat dat de reden was waarom uw ouders het vluchtelingenkamp dienden te verlaten maar dat u niets van uw vader had gehoord. Gewezen op het feit dat u bij de DVZ nog had verklaard dat er vijf tot zes invallen plaatsvonden stelt u plots dat u niet weet hoeveel maal ze langskwamen en dat het misschien zelfs tien keer was. Dit alles houdt uiteraard geen enkele steek (CGVS, p. 21, 22). De vaststelling dat u uw verklaringen op dergelijke wijze aanpast ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Verzoeker brengt hier tegen in dat hij tijdens het gehoor heeft verduidelijkt dat het geen echte invallen waren, doch dat de onbekenden nog verschillende keren een brief zijn komen afgeven voor hem. Hij kan echter niet duidelijk zeggen hoeveel keer dit gebeurd is, aangezien zijn vader hier niet over spreekt met hem. Het hoeft geen betoog dat verzoeker met een zoveelste aanpassing van zijn verklaringen en de ontkenning dat het om invallen of huiszoekingen ging de vastgestelde inconsistenties in zijn opeenvolgende verklaringen allerminst kan uitklaren.

2.12.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een Libanese reistitel voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid

beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren, hetgeen door verzoeker evenmin wordt betwist.

In zoverre verzoeker aanvoert dat UNWRA geen bescherming biedt aan Palestijnen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad treedt verwerende partij bij waar ze in de verweernota uiteenzet dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft.

2.15. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare

omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: *“Zo blijkt dat u en uw gezinsleden slechts enkele jaren daadwerkelijk in het vluchtelingenkamp verbleven (2006-2011). Voor de rest zouden jullie altijd buiten de vluchtelingenkampen verbleven hebben. Uw ouders en uw broer wonen actueel in het dorp Adloun. Al uw familieleden in Libanon blijken buiten de vluchtelingenkampen te wonen. Uw moeder heeft bovendien net zoals haar familieleden de Libanese nationaliteit en beschikt aldus over alle bijhorende rechten. Verder kan er worden vastgesteld dat u en uw gezinsleden geen socio – economische problemen kenden of kennen in Libanon. Iedereen had en heeft werk en iedereen heeft onderwijs kunnen volgen. In de meeste gevallen zelfs privéonderwijs wat aanzienlijk duurder is dan UNRWA-scholen. Zelf heeft u privéonderwijs gevolgd, weliswaar maar tot het derde studiejaar. Er kan echter worden vastgesteld dat u in Libanon werkzaam was als hersteller van fietsen en bromfietsen en u uiteindelijk als buschauffeur werkte. (...)”*

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat Palestijnen dagdagelijks gediscrimineerd worden in Libanon, dat zij geen grond mogen bezitten en uitgesloten zijn van een twintigtal beroepen, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Verzoeker maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad stelt voorts vast dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt dat Libanon een land is waar voortdurend aanslagen plaatsvinden en dat er een algemene onveiligheidssituatie heerst waarbij regelmatig burgerslachtoffers vallen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS